

Прощавай, синко, много здраве,
Едничка рожба на свѣтътъ;
Така сждбата намъ направи —
Синъ съ майка да се раздѣлятъ.

Майката знае и бждещето на своята рожба, чъртае нейния пътъ:

Въ страни ти чужди ще да идешъ,
Кждѣ ти сочи свѣстъта,
Свѣтътъ и хората да видишъ
И да си търсишъ тамъ честъта.

Тя знае, че не само родина, но и чужбина носи въ душата си човѣкъ, че не само тѣга по родина, но и „тѣга по чужбина“ го измѣчва. Еднакво силна може да бжде купнѣещата мисълъ, или — както хубаво се е изразилъ Чинтуловъ — „свѣстъта“ по едното и по другото. И можеби по-властенъ и по-човѣшкиплодотворенъ е тъкмо купнѣжътъ по чужбина. У майката, разбира се, прѣдимно говори „запазващото начало“ гласътъ на родината; и затова тя разказва на сина си, колко безрадостна ще бжде нейната старостъ. Майката изпраща съ благословия, но и тя и той знаятъ, каква е майчината скръбъ при раздѣлата. Отъ душата на майката никога не ще изчезне образътъ на сина ѝ, никога тя нѣма да прѣстане да мисли за него. Всичко ще буди скръбния ѝ споменъ: и овцитѣ когато заблѣятъ, и заиграятъ по полето агнетата имъ, и „когато птичкитѣ запѣятъ“ подъ ясното небе — всичко ще ѝ спомня за изпратения синъ. Не въ покой, а въ постоянна тревога ще минатъ послѣднитѣ ѝ дни. Безсилна, безпомощна, у нея всѣка опасностъ, ще извиква страхъ, трепетъ, болезнена въздишка за рожбата ѝ, за нейния сиракъ „въ чужда страна“, лишень отъ майчина грижа, отъ милувката на треперящата и любяща ръка. — Още по-силно е впечатлението отъ края на това стихотворение:

Кога се вече ти находишъ
По чуждестранни градове
И въ тази кѣща пакъ си додешъ,
Кой ще ти помощъ подаде!